

Lubakiko antifaxismoa

DAVID BOU
LA DIRECTA-KO
KAZETARIA

Ekaitza gogor ari da, jakinaren gainean geunden, gezurra litzateke besterik esatea. 2011 urte aldean, Greziara bizitzera joateko zoria izan nuen. Demokraziaren sehaskatzat joa den lurraldean bizi zen tragediaren alderantziz proportzionala zen nire zorzea. Herrialdez aldatu nintzen eta Erasmus programaren Europako diru funtsari esker, formakuntza ikastaroak hartu nituen unibertsitatean, Troikak ezarritako zergen murrizketek itota zegoen estatu batean. Shockaren doktrina hain gordina eta latza zenez, sektore herrikoiaren "munstroa" berragertu zen. Egoera hartan ernatu zen elkarre popularraren esperantzazko izena: Urrezko Egunsentia.

Alderdi faxista horrek botoen %7a lortu zuen, Greziako Parlamentua sartu eta hemezortzi eserleku bete zituen. Harrezkero ez du hartutako lekua utzi. Bere estrategia, egunero telebistan eta zuzenean ikusten ari garenaren antzekoa da, tira, hobetua. Hau da, iritzi publikoaren zurrara eragiteko zentzugabeak diren uestezko burutapenak botatzen ditu. Hala ere, liskarra biziarazteko ekintza probokatzaileak antolatzen ditu, bere arerioak sumintzeko. Jendarteko talde sentikorrenak eta zaugarrienak erasotzen ditu, gehiengoaren aurka oldartu daitezen, haien kontura etekinak lortzeko.

Greziako egoerak jendearen interesa eragin zuen munduan eta etxera bueltatzean, esperientziari buruzko eztabaidetan eta hitzaldietan parte hartzeko auke-

Urrezko Egunsentia alderdi faxistak botoen %7a lortu zuen eta Greziako Parlamentuan sartu zen. Harrezkero ez du hartutako lekua utzi. Bere estrategia, egunero telebistan eta zuzenean ikusten ari garenaren antzekoa da, tira, hobetua

ra ugari izan nuen. Ekitaldi haien lemak ideia beraren inguruan hausnartuak izaten ziren: "Zer egin dezakegu muturreko eskuinari aurre egiteko?". Orduan ez nekien, eta gaur egun ez dut guztiz argi ere. Alabaina, solastoki bakoitzean ideia bera errepikatzen nuen: gure praxi politiko sozializatuko duten espazio kolektiboak sortu behar ditugu, sistema anker honen ondorio latzenak jasaten dituzten jendeak laguntzeko.

Antifaxismoaren aurkako kolektibo egokiena PAH (Hipotekak Kalteturikoen Plataforma) da. Elkarre hori Babilonia moduko bat da. Ia-ia dena galdu zuten pertsonak ahalduzko topagunea da, gizartearekiko lotura berreskuratu dutenen tokia, hurkoen arteko sostengua funtsezkoa dela ohartu direnen txokoa. Beren larru kolorea alde batera utzirik, galdu duten duintasuna berreskuratze-

ko bilgunea. Euren lorpenak dira horren bermea. Sabadell eta Manresan, immigrazioaren tasa-altuak dituzten hiriak -gorrotoaren diskurtsoa zabaltzeko eremu aproposak-, herritarrek hauxe ikusi dute: auzokideak elkarren aurka jartzea helburu zutenek intolerantziaren aurkako sare komunitario batekin egin dute topo.

Hala ere, testuingurua egokia da sua biziarazteko. Horren lekuko, Katalunian izan diren bi eraso arrazistak: gazteen harrerako zentroen aurkakoak; eraso gehienek magrebtarrak kolpatu dituzte. Aukera baten bila bide luze eta bakarria egin ondoren, arrazismo estrukturala eratu duen Mendebaldeko gizartean atzerritarrentzako legea bizi behar dute, eta hori gutxi bailitzan, gainera, Adin Gutxiko Ez Lagundutako Atzerritarrak izendatu ditugu (MENA). Haien estigma areago indartuz, haiek erasotzea errazten duena, subjektu homogeneoa eraiki baitugu haien bizkar.

Hartara, egun batzuen ostean, zarata mediatiko bete-betean, Espainiako banderaz betetako karpa berde bat instalatu zuten aipatu gertaerak izan ziren udalerrietako batean. Mossoek faxisten aurkako kontsignak aldarrikatzen zizutuztenen kontzentrazioko kideak babesten zizutuzten bitartean, xenofobiaren jomuga ziren gaztetxoak bakarrik-bakarrik gelditu ziren. Bistan da, haiek ez dute inoiz Europar Batasunaren beka bat izango lasai bizi ahal izateko. Beraz, izan gaitezen kontziente: gu gara izan dezaketen bakarra. ●